

Abdolvahid Coşkun

OTOPARKTAKİ YABANCI

—
Kişisel
Gelişim
—

SANRILI KEŞİŞİN ÖĞRETİLERİ

100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Abdulvahid Coşkun, Sungurlu'da doğmuştur ve Boğaziçi Üniversitesi Çeviribilim Bölümü'nden mezun olmuştur. Yazılarını antik Doğu'nun felsefi ve dini geleneklerinin (Tasavvuf, Budizm ve Taoizm dahil) mistik öğretileriyle ustaca harmanlama ve modern Batı felsefesi ile bilimin kanıta dayalı kaynaklarını kullanma eğilimindedir. Zihin-beden danışmanı ve farkındalık koçudur, uluslararası düzeyde dersler, seminerler ve çalıştaylar düzenlemektedir. Yüksek lisansını, terapötik olarak beden ve zihin özelliklerini kullanarak insanların yaşam kalitelerini iyileştirmelerine yardımcı olma becerisini geliştirmek için Maryland Tamamlayıcı Sağlık Üniversitesi'nde, zihin-beden entegrasyonu üzerine tamamlamıştır. İnsanların nerede olduklarını ve neye ihtiyaçları olduğunu görme konusundaki doğuştan gelen yeteneği, herkese uygun ve bireysel olarak hizmet etmesini sağlamıştır. Şaşkınlık ve minnet duygusuyla birlikte hayata ve evrene karşı bitmeyen merakı onu anlamlı ve amaca yönelik bir hayata doğru itmiştir.

OTOPARKTAKİ YABANCI
Sanrlı Keşifin Öğretileri

Yazan: Abdulvahid Coşkun
İngilizceden çeviren: Solina Silahlı
Yayına hazırlayan: Senem Kaleli

Yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Şubat 2023 / ISBN 978-625-6417-12-0
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Taylan Polat
Sayfa uygulama: Yasemin Çatal
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Otoparktaki Yabancı Sanrılı Keşişin Öğretileri

Abdulvahid Coşkun

Çeviren: Solina Silahlı

O'nun adıyla
Sana sevgiyle

İçindekiler

Önsöz / Keşişle Nasıl Tanıştım	11
Sanrılı Keşişin Okuma Öğütleri	15
Sanrılı Keşişin Hikâyesi	17
Bir Otoimmün Bozukluğu	19
Doğuştan Gelen Ücretsiz Bilet	21
İnsan Olmanın Sonuçları.....	22
Hayatın Anlamını Aramak.....	24
Daralan Anlamlar	26
Ay Yılı 1415.....	28
Hayatın Amacına Dair Bir Denklem Aramak.....	30
Sanrılı Keşişin Hikâyesi	32
Motivasyon Yokluğu	36
Bir Çöl Çadırı.....	39
Bir Teist, Bir Ateist ve Özgür Bir Düşünce.....	41
İçsel Bir Yolculuk	45
Genç Bir Adam ve Bir El Hareketi.....	47
Gelecek Vaat Eden Bir Sanatçı	49
Bir İllüzyon.....	51
Çayırdaki Bir Çocuk.....	54
Orak.....	57
Bir Tereddüt Anı	59
Çok Fazla Söz.....	62
Numeroloji	64
İnanca Dair	65
Bir Kuşun Hikâyesi.....	66
İçsel Bir Diyalog	68

Yoktan Var Olan Alevler.....	71
Gözlemci.....	74
Ay yılı 1432.....	76
Bir Periye Dair	80
Karaktere Dair	81
Kendi Kendine.....	82
Hedef Olmadan.....	86
Yolda	88
Bir Karpuzun Günlüğü	90
Rölantide Çalışan Motor	92
Sanırlı Keşişin Hikâyesi	94
Aşağı	97
İhtiyaca Dair.....	101
Labirent.....	102
Değişim	104
Aşkın Toplamı İçin Bir Denklem	109
Ben Kimim?.....	111
Sonsöz	117

Önsöz

Keşişle Nasıl Tanıştım

“Keşiş” olarak tanıdığım o sıra dışı adamın öğretilerini kavradıktan sonra uzay-zaman sürekliliğinde onunla tanışıklığımı anlatmak ilginç geliyor. Çok güzel bir yılın, çok güzel bir ayının, çok güzel bir günüydü. Yaz sonuydu.

Baharın rengârenk çiçeklerinin arasından yayılan sıcaklıkla donatılmış o sabah işe yürüyordum. Yıllardır aynı yerde çalışmama rağmen ofise yürümenin güzelliğini ancak o sabah anlayabilmiştim. Kendi kendime, *muhteşem esinti, muhteşem sıcaklık, sabahın muhteşem ışığı*, diye düşünüyordum. Bu duyuşsal yürüme deneyimine teslim olmuşken gözlerim ofis binasını çevreleyen otoparkın köşesindeki adama sabitlendi.

İlginçtir ki, başta pek de ilgilenmediğim bu adamı arka arkaya her sabah aynı köşede görmeye başlamıştım. Öğleye kadar orada kalıyor, sonra aniden gözden kayboluyordu; ne gelişini ne de gidişini görüyordum.

Ofiste onun evsiz, suçlu, hatta hem evsiz hem de suçlu olabileceğine dair söylentiler dolaşmaya başlamıştı. Kimse onun kim olduğunu bilmesede bir şey çok açıktı: Otoparkta otururken hiçbir şey yapmıyordu. O dingin haliyle uzaktan, bakışlarının odağını belirleyemediğiniz, düşünen bir heykele benziyordu.

Çok geçmeden, yaz mevsiminin hareketli günleri güz yaprakları gibi birer birer bizi terk etti. Şimdi geriye dönüp bak-

tüğında, çevremizdeki anlamlı şeyleri ne kadar kolay gözden kaçırdığımızı, sıra dışı olana ne kadar kolay alıştığımızı anlıyorum. Güz çoktan gelmişti ancak otoparkın köşesindeki adam için ne kimse bir şey yapmıştı ne de ona bir şey olmuştu.

Bir gün öğle yemeği çizelgeme yanlışlıkla iki sipariş eklediğimi fark ettim. Otoparktaki adamı yemek yerken hiç görmediğim için fazla yemeği ona vermek geçti aklımdan. Ama yemeği ona nasıl vereceğim konusu beni biraz kaygılandırdı. Yanına gidip, "Buyur" mu diyecektim? Önce yemek isteyip istemediğini mi sormalydim, yoksa tabağı yanına bırakıp hiçbir şey söylemeden gitmeli miydim?

Bu tatlı kaygıma karışan görece heyecanım bana ölen sevgilimle ilk randevuma giderken neler hissettiğimi hatırlattı. Eşim, tanıdığım en sevgi dolu, en şefkatli insan, sadece birkaç yıl önce, ansızın dünyadaki yaşamın ötesine bir yolculuğa çıkmıştı. Otoparktaki adamı ziyaret etmeyi düşünürken yeni âşık olduğum zamanlardaki gibi içimde kelebeklerin uçuştuğu hissine kapıldım.

Binanın içinde elimde yemekle beklerken, bir pencereden doğruca otoparkta oturan adama baktım. Yüzünü henüz net görememiştim. Birazdan gidip o gizemli yabancıyla konuşacağım için böyle heyecanlandığımı düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım ama yine de tam anlamıyla rahatlayamamıştım. Her şeye rağmen dışarı çıktım ve kendimi, iki gözü kapalı adama elimde yemekle şu sözleri söylerken buldum:

"Merhaba," dedim ve kekeleyerek ismimi söyledim. "Yemek ister misin?"

İki göz açıldı; biri bana baktı, diğeri içime. Bakışları beni delip geçerken karşı konulmaz bir huzur ve sükûnet dalgasının içimi sardığını hissettim. Çıplak mıydim? Hafiflemiş miydim? Üzerimdeki yükten mi kurtulmuştum? Kendimle ilgili bildiğim her şeyi bir anda unuttum. Aynı anda nasıl hem en güçlü hem de merhametsiz hissedilebilirdi?

“Merhaba,” dedi, “sana ismimi söylemek isterdim ama ben yalan söylemem. Yemek isterim. Teşekkürler.”

Başını eğip gözlerini yere indirdi. Bense yemeği önüne bırakıp öylece bekledim. Ne yapacağımı bilmiyordum; orada beklerken kendimi tuhaf hissetsem de halimden memnundum.

Adam bir şeyler mırıldanıp ekmekten bir ısırık aldığı sırada benim neden yemediğimi merak ettiğini düşündüm. O an buranın yemek yemek için iyi bir yer olduğuna karar verdim ve ben de otoparka oturup ekmeğimden bir ısırık aldım.

“Burada ne yapıyorsun? Yaz boyunca burada oturmaktan başka bir şey yaptığını görmedim. Kim olduğunu yalansız söyleyemez misin?” diye sordum.

Sorumu onaylamış gibiydi. “Şehirden geçiyordum ve öğle yemeğimi burada yemem söylendi. Ben de oturdum ve çok geçmeden, işte buradasın, bana öğle yemeğimi getirdin. Teşekkür ederim! Sana kim olduğumu yalansız söyleyemem ama uzak diyarlarda bana nasıl seslendiklerini söyleyebilirim. Oralarda bana *sanrılı* keşiş derler.”

O an haykırdım:

“Vay canına! Bir keşiş, hem de sanrılı! Nasıl yani?”

Yanıtladı:

“Çünkü bana öğle yemeğimi verenin Tanrı olduğunu görüyorum.”

Bu söz karşısında yüzümün hafif bir şüpheyle ekşimeye, alınımınsa kırışmaya meyillendiğini fark ettim ama aynı zamanda hayrete de düştüm. Ben bu “keşişi” yaz boyunca yemek yemek şöyle dursun, neredeyse hiç hareket etmeden, tıpkı bir heykel gibi otururken görmüştüm sadece. İddiasını zihnimde çürütme girişimim boşa çıktı, söylediklerine tümüyle inanıyor görüldüğü için ona öğle yemeğini veren Tanrı olduğum fikrine ben de inanmaya başladım. Bir an için akıl ve mantık anlayışımı kaybettim ve ofiste, adamın muhtemelen evsiz ve suçlu biri olduğu sonucuna varıldığını unuttum. Adam bana Tanrı’nın kendisine

hizmet ettiğini söylüyordu ve onun bu inancı zihnimin baştaki kinayıcı tavrını bastırıyordu. “Ne demek istiyorsun?” diye sormak isterken onun yerine kendimi, “Ah, ne güzel! Ama artık işime dönmeliyim,” derken buldum ve bulanık zihnimle oradan ayrıldım.

Ertesi gün önce adamın yanına gitmem gerektiğini düşündüm ama sonra ayaklarım beni otoparktan uzaklaştırdı ve orada olduğunu bildiğim halde bütün haftayı onu görmeden geçirdim. Dört gün sonra, cuma günü yanına gitmekten kendimi alamadım; hafta boyunca aklıma takılan bir şeyi ona söylemek istiyordum. Ona söylemek istediğim şeyi kendime söyleyebilirimsem rahatlayacağımı düşündüm ama ne söylemek istediğimi bilmiyordum. Böylece onu, sırf merakımdan ziyaret etmek istediğime kendimi ikna ettim.

Yanına gittim ve onu yemek yerken gördüm. O an hayal görüp görmediğimi merak ettim, çünkü bana, hafta başında ona verdiğim ekmekten ikinci ısırığını alıyormuş gibi görünüyordu, ama ekmeğin birkaç günlük olamayacak kadar tazeydi. Mantiğimin onun aynı ekmeğin olduğunu kesinlikle reddediyordu.

Oturdum, bu defa özel bir sorum yoktu. Aslına bakarsanız aklımda hiç soru yoktu. Hatta birdenbire, neden soru sorulması gerektiğine bile anlam veremez hale geldim! Kafamın içindeki sis kurumuştu sanki. Oturdum, böyle bir netlikten bihaber, sadece şunu söyleyebildim:

“Anlat hadi.”

Sanrılı Keşişin Okuma Öğütleri

- 1 Her şeyi kendi ismiyle, gerçek ismiyle oku, senin ona verdiğin ya da uydurduğun bir isimle değil.
- 2 Kitabın her satırına isyan et, her biriyle mücadele et, hepsinden şüphe et ve onları sorgula. Ancak o zaman gerçekten okumaya başlayabilirsin.
- 3 Cümlelerin sürekliliği seni yanıltmasın; kelimeler akıyor ama harfler durağan.
- 4 Satırları, satır aralarını, satırların ötesini oku; okurken içsel bir konuşma yaptığını fark et.
- 5 Daha fazla yardıma ihtiyaç duyarsan yürüyüşe çık veya bulutlara bak, ardından bir numaralı öğüdü tekrar oku.

Sanrılı Keşişin Hikâyesi

“Herkesi ve her şeyi okuyabildiğimi fark ettim ve ne yapabiliyorsa onu yaptım: Okudum; o zamanlar henüz bir kitabın harflerini okuyamasam bile.”

Bir şeyi öğrenip o konuda uzmanlaştığında muhteşem bir duygunun tadına varırsın ve bir konuda iyi olmanın verdiği tatmini hissedersin. Bu durum aynı konuda gittikçe daha iyi olma eğilimini beraberinde getirebilir. Yeterince öğrendiğinde, konuyla ilgili *deneyimini* derinleştirmek keyiflidir. Ancak bu keyifli, *deneyimli* ve anlık tatmin olma durumu, başka şeyler deneme olasılığını, yine başlangıç düzeyine dönüp bir dizi yeni beceri edinmen gerekeğinden engelleyebilir.

İnsanlığın kodlarında, vücudun ve zihnin belirli algoritmalarla çalışmasını sağlayan gizli şifrelemeler bulunur. Sonsuz sayıda algoritma olması da muhtemeldir. Bir algoritmanın nasıl çalıştığıyla ilgili süreci anladıktan sonra o an olup bitenler üzerinde daha hassas bir güç elde edebilir, algoritmanın sürecine ve sonuçlarına zincirleme tepki vermek yerine karar verme konusunda net bir zihne sahip olabiliriz. Kodlar üzerine çalıştığımızın farkına varmamız bizi algoritmaların sınırlarından yine de kurtarmaz; peki sen bu bilgiyle ne yapacaksın?

Okumaya dönelim: Okumak sürekli bir veri akışı getirdiğinden yönetici beynin okunan şeye odaklanması nispeten daha kolaydır.

Keşiş için her şey okunabilirdi; bir bakış, sıra dışı bir alışkanlık, bir kas seçirmesi... Her şey yaşam sayfasının başka bir satırını oluşturuyordu ve o da hevesle okuyordu.

Yine de, bir konuda daha iyi olmak tehlikeli olabilir. Başarılı bir eylemin ardından duyulan tatmin patlaması, eylemin içsel yanırlarını gizleyebilir. Bazı insanlar, konfor alanlarından çıkıp yeni bir şey yapmaya niyetlendiğinde kazanılmış becerileri kapsamında kendilerini güvende hissedebilirler, ancak bu durum, yeni faaliyetlere girişmeleri konusunda biraz endişe yaratabilir.

Ama işler değişir ve biz öğreniriz; bu durumda seçmekte özgür müyüz? Kararlarımızı nasıl veriyoruz?

Okumak, okunan şeyin doğru okunup okunmadığını onaylayacak herhangi bir mekanizma olmadığı için tek yönlü bir bilgi akışıdır. Okuduğunuz şeyin ne olduğunu kendinize kanıtlanmanın pek çok küçük yolu olduğundan, kendinizi *dışarıda* olup biteni okuyan ve *içeride* anlam çıkarmaya çalışan bir dış merceğe hapsolmuş halde bulabilirsiniz.

“Parlak yıldızların son izlerini gizlemeleri için gün doğumunun ufuk çizgisinden sürülmüş minik bulutları okuyordum. Sabah rüzgârının yumuşak dokunuşunu...

Nefes aldığımı hissedebiliyordum ve ilgimi çeken tek aktivite buydu.

Nefesimin her yönden içeri ve dışarı akışını hissediyordum. Nefes almaya çalışmıyordum, aslında hiçbir şey yapmaya çalışmıyordum.

Sadece nefes alıyordum.

“Nefesimin akışı oldum ve bedenimde dolaştım,

Mideden göğse uçtum, güneşle birlikte doğduğumu hissettim.

Ensedemden uçtum, omurgadan aşağı kaydım ve tıpkı toprak gibi sabit duran kalça kemiklerine kondum. Nefes alırken, bir girdap karnıma saplandı; nefes verdim, girdap içimde spiral çizdi ve yıldızlardan ayrı olmadığını anladım.

Kollarıma ve bacaklarıma uçtum, el parmak uçlarından, ayak parmak uçlarından... Ama uçlar yoktu! Ellerimin ve ayaklarımların arasından uzandım, evren gibi hızlandım ve genişledim.

Nefesimi dışarı verdiğimde boğazıma saplandım. Durgun bir suydu, daha ağırdı, akıntı bulanık, vıcık vıcık ve yoğundu. Boğazımdan kafama kadar yükseldi, bulutluydu...

“Sadece nefes alıp verdiğimi duyuyorum, sadece çözülen bulutları...”

Bir şeyler çözülmüyordu... Berrak değildi ama çok bulanık da değildi...

Sis perdesi dağılmaya başlayınca keşiş zihnindeki okuyan göze dönüştü (ya da hep öyle olduğunu fark etti) ve açıyı 180 derece döndürdü. Okuma merceğini kendine yönlendirdi.

Okuma eylemi içsel ve öznel yönden güvenilir bir geri bildirim döngüsünü ilk defa sunuyordu. En sevdiği okuma etkinliği ilginç bir şekil almıştı. Kendini ilk okuduğunda tek yönlü okumanın oldukça gelişmiş bir varsayımlar sistemini kapsadığını fark etti.

Bir Otoimmün Bozukluğu

Gecenin gökyüzünü, kumaşı çıplak göze görünmeyen, yıldızlardan bir battaniyeyle kapladığı bir zamandı. Bunaltıcı yaz sıcaklarını uzak tutan koca koca kayalarla inşa edilmiş beyaz bir ev vardı burada.

Nazikçe içeriye davet edildim ve bana ikramlarda bulundu. Bilmediğim baharatlarla süslenmiş, en iyi zeytinyağına ve bala batırılıp tabakta öylece bekleyen birkaç zeytin beni masaya çağırırdı. Tabağın yanında limon dilimleri vardı; limon damlaları karışıma damlamaya can atıyor, birkaç parça ekmeğe de daldırılmaya hazır bekliyordu. Bazı otlar düzensiz kar taneleri gibi tabağın üzerine serpiştirilmişti. Yağın, balın, limonun ve otların ekmeğe girdap oluşturmasını izlemekten keyif aldım. Bu arada o da hayranlığımı, özellikle muhtaçlara karşı ne kadar sabırlı ve cömert olduğunu gizleyen uzun bıyıklarının ardından izliyordu. Varoluşumuzun tek kanıtının zihnimizde yattığını söyledi bana.

“Zihin, varlığımızın farkında olmamızı sağlayan sistemin kendisidir. Düşüncelerimiz, hislerimiz, duygularımız ve inançlarımız tümüyle zihnimizde depolanır ve onun tarafından yönetilir. Zihnin tam faaliyet alanı, insanların şu an anlayabileceğinden muhtemelen çok daha karmaşıktır. Bununla birlikte benim,

onu kendi bağlantı kablolarını kullanarak derinlemesine keşfetme fırsatım oldu.

Bana göre zihnin ilk görevlerinden biri kendini tanımlamaktır. Bu kendini tanımlama süreci bir tür tatmin sağladığında, tanımlanmış benliği koruma savaşı başlar ve keşif korumaya dönüşebilir. Benlik tanımlanmış benliğin korunmasına böyle bir yatırım yaptıktan sonra mevcut tanımlamayı sabitlemek için normlar yaratıp önlemler olarak üstel kapasitesini unutma eğilimi gösterir. Seçilen eylemlerin teması, ödüllendirilmiş benliği sürdürmek adına, kendini sorgulama ve meraktan, mevcut arzuları sürdürme ve rahatlatmaya dönüşür. Bu kendini tanımlama süreci önemli olduğu kadar, kişinin yaşadığı her acının da tohumudur. Benliği gerçekte olduğu şeyin dışında tanımladığımızda zihin kendi kendisiyle savaşmaya başlar...”

Ben ona baktığımda o pencereden dışarı baktı. Birkaç söz daha söylemesi için duyduğum arzu, onun sessiz bakışlarıyla sarmalandı.

“Her şey özünde çok basittir; nefes almak basittir, aşk basittir; bir tırtıl için dönüşüm basittir. Basitlik doğadadır. Bu basitliklerin kapsamı, geleneksel kelimeler ve ifadelerle anlatılamayacak kadar geniştir ve bu da açıklanmalarını zorlaştırır. Basit, açıklanmak için değil, deneyimlenmek içindir.”

Bir ofis çalışanının dikkatini, her gün otoparkta oturan bir adam çeker. Kendine Sanrılı Keşiş diyen bu adamla tanışır; keşişin hikâyeleri ona görünürde anlamsız bir çaba olan yaşamın altındaki katmanlarda nelerin saklı olabileceğine dair bir kapı açar. Sanrılı Keşişin öğretileri beyindeki “normal” düşünce yollarını devre dışı bırakmayı, kişinin zihninde engin, merak uyandıran ve yanıtsız sorular oluşturmayı amaçlar. Bu, insanın mümkün olduğuna inandığının ötesinde bir dünyaya davettir...

